

1/2019

XB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Stephen Gallagher

Mezi ovčáky

Henry Lion Oldie

Vitraje patriarchů

ČESKÉ POVÍDKY

Alfred Barsch

Náruč Leviatanova

Vladimír Zábrodský

Sui Generis

Jiří Štraub

Tygre, tys mi lhal

Pavel Houser

Místa města

PUBLICISTIKA

Jaroslav Jiran

Alfred Barsch (rozhovor)

Robert Kostěnek

Znamení vlka I

Cena: 95 Kč - 4, eura

9 771804 660004

Michael Swanwick
Hvězdný expres

FÉNIXCON

1. americký spisovatel Kevin J. Anderson (*Star Wars*, *Akta X*, *Sága sedmi sluncí...*) s Lucií Lukačovičovou; 2. Leonard Medek; 3. Ondřej Herec; 4. hluboce zamyšlený Míra Žamboch; 5. Jiřina Vorlová dostala cenu Fénixconu za dlouholetou koordinátorskou činnost v Ceně Karla Čapka; 6. Zuzana Hloušková a Františka Vrbenská; 7. autoři knihy *Space opera 2018* (F. Vrbenská, M. Hokeš, L. Lukačovičová a J. Kotouč se zájmem sledují koho trefí editor knihy zátokou šampaňského; 8. vítěz soutěže *Daidalos A. Barsch* a originální ilustrace k jeho povídce v rukou V. Ríši a A. Rusevského; 8. J. Vorlová ocenila spolupráci V. Ríši na CKČ jeho nejoblíbenějším pitím; 9. A. Rusevský křtí *Space Operu 2018*; 10. Marie Domská skončila v *Daidalovi* na třetím místě; 11. diváctvo sledující vyhlašování výsledků cen a křtění knih.

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Michael Swanwick: Hvězdný expres	3
Stephen Gallagher: Mezi ovčáky	7
Henry Lion Oldie: Vitraje patriarchů	14

Domácí SF

Alfred Barsch: Náruč Leviatanova	27
Vladimír Zábrodský: Sui Generis	47
Jiří Štraub: Tygře, tys mi lhal	56
Pavel Houser: Místa města	58

Publicistika

Robert Kostěnek: Znamení vlka I	60
--	----

Fantastická věda

Kráter skrytý pod ledovcem; Robotický společník do kosmu: „Patrik“ pro 21. století; Dilema komunikace a spolupráce	59
--	----

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Climax; Fantastická zvířata: Grindelwaldovy zločiny; Příšerky z vesmíru; Hotel Transylvánie 3 – Příšerózní dovolená; Klapka!	66
---	----

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Eduard Martin: Chceš být král?; Hildur Knútsdóttir: Krvavá zima; Miroslav Žamboch: Bakly – Hledání smrti; Oskar Fuchs: Hitokiri; Karin Tidbecková: Amatka; Gardner Dozois (ed.): Kniha mečů Sergej Lukjaněnků: Kvazi; Ivo Harák: Pět povídek z nadskutečna; Nnedi Okoraforová: Kdo se bojí smrti; Marie Lu: Warcross Eliot Schrefer: Stíny džungle 1 – Mau a poutníci noci; Maryla Adamcová: Krycí jméno Hortenzie Stephen King, Owen King: Růženky; Odysseus; <i>Nové knihy</i>	70
--	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 1. 2019

Cena 95 Kč (4 EURA)

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Maciej Garbacz

Jsou cony přežitkem?

Tato svatokrásná myšlenka mě napadla po příjezdu z velmi vydařeného, leč fyzicky namáhavého (alespoň pro mne) Fénixconu.

Tam jsem se doslechl o tom, že některé cony by měly končit. No což, vždy když něco končí, tak určitě někde něco začíná... tedy alespoň se to tak říká a já v tomto případě doufám, že tomu tak bude.

Na jednu stranu to chápu: jak člověk stárne, musí občas přehodnotit priority (manželka se například nemusí nejpříznivěji dívat na to, že se její druhá polovička několik měsíců zabývá ve volném čase přípravou setkání podivných existencí, kteréžto do rodinné kasy nepřinese zhora nic, nebo může být i zdatný pořadatel dlouholetým pořádáním nějaké akce znaven).

V Česku je prý každoročně kolem padesáti conů různých velikostí, od těch nejmenších pro několik kamarádů na jedno odpoledne až po ty velké, kterých se účastní stovky až tisíce lidí.

Faktem je, že scifisti jsou v tomto směru podivná skupina lidí, protože neznám žádné jiné volné uskupení, které by se takovýmto způsobem scházelo.

Snad kdysi trampové.

Často se nyní mluví o tom, že mládež jen sedí u počítačů, eventuálně neodtrhne mobil od ucha, ale když se na třídním Astroconu vystřídá několik tisíc lidí ve věku leckdy nedospělém, říká si, že to ještě není tak špatné.

Mimochodem, všiml jsem si, že i na tom výše zmíněném Fénixconu se návštěvníci víc bavili mezi sebou, než pomocí přístrojů. Snad jen když se někdo zatloukal vlastní klíče od pokoje, tak nastalo zhavení elektroniky.

Jsem již ve věku spíše pozorovacím než organizačním a všimám si, že se v organizačních týmech našťestí objevují nové, mladé tváře, a tak pevně doufám, že ona svatokrásná myšlenka v mé hlavě zapadne kamsi do zaprášených hlubin a já budu moci i nadále semotámo jezdit na nějaké to setkání, kterému se říká con, abych mohl v klidu proklábovat s lidmi stejné krve.

Vlado Ríša

Sci-fi klub

ANDROMEDA Plzeň vyhlašuje

30. ročník literární soutěže

O Stříbrné lesklý halmochron Soutěžní podmínky

Zaslané povídky musí být v žánru sci-fi, upřednostňujeme zejména povídky na téma cestování časem.

Musí jít zásadně o dosud nepublikované povídky v českém nebo slovenském jazyce. Rozsah povídky je omezen na 40 normostran (doporučený formát je řádkování 1,5, písmo Times New Roman, velikost písma 12, výchozí okraje 2 cm). Každý autor může zaslat do soutěže maximálně tři povídky. Soutěž je NEANONYMNÍ - tzn. příspěvky musí mít v hlavě jméno autora či alias, pod kterým budou uváděny. Texty musí být zaslané e-mailem nebo na CD/DVD, napsané v běžném textovém editoru (ve formátu *.doc, *.docx, *.odt, *.txt apod.) Soubory by neměly obsahovat viry známého či neznámého původu.

NEZAPOMÍNEJTE UVÉST ZPÁTEČNÍ POŠTOVNÍ ADRESU!

SFK ANDROMEDA si vyhrazuje právo na zveřejnění soutěžních povídek ve svém klubovém fanzinu.

Prosíme autory, kteří nesouhlasí se zveřejněním svého příspěvku na internetu, necht nás na to laskavě upozornit.

Uzávěrka soutěže je dne 30. dubna 2019. Vyhlášení výsledků proběhne během září 2019.

Ocenění autoři obdrží knižní odměnu, pamětní diplom a sborník oceněných prací, vítěz se stane držitelem funkčního modelu Halmochronu. Všichni účastníci soutěže obdrží elektronickou verzi sborníku se všemi soutěžními povídkami. Soutěžní příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: endymion@email.cz, nebo na adresu: Petr Kaufner; Kralovická 41; 323 32 PLZEŇ, kde získáte i další informace. Pořadatelé se zavazují, že osobní údaje účastníků soutěže neposkytnou žádné třetí osobě a využijí je pouze pro komunikaci s autory prací.

Lednové cony TOLKIENCON

11. 1. 2019 – 13. 1. 2019

Sedmnáctý ročník setkání fanoušků díla J.R.R. Tolkiena. Čekají vás tematické přednášky, semináře, hudební a další vystoupení a prostě víkend ve společnosti všech, pro které je Středozem přece jen něčím trochu víc než jen jedním z mnoha fiktivních literárních a filmových světů. FB stránka: <https://www.facebook.com/tolkiencon/>

FB událost: <https://www.facebook.com/events/2212531828985253/>
ZŠ Grafická, Grafická 13, Praha

CosPles

26. 1. 2019

Fandové a fanynky (nejen) japonské kultury, přijďte se pobavit. Cosplayeri a cosplayerky, pojdte se předvést ve formálních verzích svých kostýmů a ukázat, že ne vždy platí čím méně látky, tím lepší cosplay!

Předprodej vstupenek a další informace najdete na webu

<https://cosples.otaku.cz/2018>.

Minimální věk účastníků 15 let.

FB událost: <https://www.facebook.com/events/181002829508757/>

FB stránky: <https://www.facebook.com/otakubrno/>
BOBYHALL, Sportovní 2a, Brno

PragoFFest

31. 1. 2019 – 3. 2. 2019

Velký festival popkultury s pestroutavou pro hráče, fanoušky, geeky...

Hry na konzolích a počítačích, deskové a karetní, hry miniatur, RPG... Sci-fi, věda a technologie; horor, fantasy, myty a historie; anime, komiks... Hraní a turnaje; seriály a filmy; přednášky, besedy, workshopy, soutěže...

FB událost: <https://www.facebook.com/events/2218329488414078/>
Modrá škola, Kupeckého 576, Praha

Přebor

autorů fantastiky 2018

V PAF jsou autoři fantastiky hodnoceni na základě bodů, které jim byly uděleny za umístění jejich povídek a románů (prací) v literárních soutěžích zahrnutých do PAF za období jednoho roku (kompletní pravidla <http://paf.fandom.cz/pravidla.php>). Za 10 let sledovaných PAFem (tj. 2008-2018) prošlo soutěžemi 8886 povídek. V roce 2018 bylo v soutěžích evidováno celkem 512 povídek. Do PAF se probíjalo 91 povídek od 67 autorů

Výsledky

1. Moravcová Irena	22
2. Klepal Petr	17
3. Sněgoňová Kristýna	15
4. Mertlíková Věra	13
5.-6. Tomšů Radmila	11
5.-6. Kolbaba Radovan	11
7.-9. Moravec Zbyněk	10
7.-9. Fiedlerová Veronika	10
7.-9. Barsch Alfred	10
10. Vrobelová Barbora	9

Hvězdný expres

(STARLIGHT EXPRESS)

Nosič vody Flaminio bydlel v nejstarší části prastarého města Řím mezi *popolo minuto*, úředníky, řemeslníky, dělníky a podobnými existencemi, které si nic lepšího dovolit nemohly. Z jeho bytu byl výhled na piazza dell' Astrovie, jež byla přes den ucpána turisty ze čtyř planet, přicházejícími obdivovat ruiny a stíny někdejšího impéria. Proudili do pradávnejší přenosové stanice, jejíž kamenná podlaha lehce hučela pod nohama, protože její energetickou dráhu stále pohánělo magma, i když pozice hvězd se změnily už před staletími a kdokoli, kdo by do projektoru vstoupil, by byl přeložen do složité vlnoplochy neutrin a vystřelen ze Země, aby navěky padal mezi hvězdami.

Lidské bytosti kdysi takové věci vyráběly. Teď ani nevěděly, jak je vypnout.

Za horkých nocí spával Flaminio na kavalci na střeše. Někdy, když upíral zrak na jiskřící ionizační čáru, kterou energetická dráha načrtávala skrze atmosféru, následoval ji ve svých představách kolem tří měsíců Země a dál ke hvězdám. V takových okamžicích cítil její přitažlivost; sladký toužebný tah, díky němuž se k ní v temnotách stahovali sebevrahové – kradmé stíny tiše klouzající po matně zářících schodech, jako milenci směřující na dostaveníčko.

Flaminio si přál, aby se býval narodil před dávnými časy, kdy bylo možné odcestovat pomocí hvězdného expresu z unavené staré Republiky k nemožně vzdáleným světům uhnízděným hluboko v Galaxii. Jenže během toho tisíciletí od pádu civilizace odcestovalo z Astrovie mimo planetu nespočet lidí, a žádný se nikdy nevrátil.

Jedině snad s výjimkou ženy v bílém.

Flaminio se vracel domů z lázní, když ji spatřil, jak se vynořuje z Astrovie. Byl zrovna volební týden, a tak mu místní funkcionář dopřál saunu a vydrhnutí kůže výměnou za jeho hlas. Když vyšel do noci, všechna světla jasně zářila a všechny povrchy byly hladké a nablýskané, jako kdyby se jeho tělo proměnilo ve sklo a nekladlo vjemům z okolního světa ani ten nejmenší odpor. Cítil se naprosto nefalšovaně šťastně.

Pak se najednou neustálé hučení pod nohama na chvíli odmlčelo, jako kdyby velké srdce světa vynechalo jeden úder. Flaminia něco přinutilo, aby se podíval nahoru, a náhle měl pocit, že vidí ženu sestupující z nikdy nepohasínajícího světla přistávací zóny.

Byl to jenom okamžik, a pak si uvědomil, že se musel zmýlit.

Žena měla na sobě bílou róbu z látky, jakou Flaminio ještě nikdy nespatriil. Byla zářivě lehká a při každém ženíně pohybu klouzala po jejím těle s jednoduchou elegancí. Ochromeně se díval, jak žena váhavě vystupuje z Astrovie a oběma rukama se přidržuje zábradlí.

Rozhlížela se po náměstí, vypadala zmateně a zneklidněně, jako kdyby musela čelit novému, neznámému světu.

Flaminio už tento pohled viděl, u budoucích sebevrahů. Přicházeli k Astrovii nejdříve za denního světla, doprovázeli turistické prohlídky, které se zde zastavovaly jen krátce cestou ke Koloseu, Pantheonu a Altairské bráně, ale později se vraceli sami a v noci, jako můry nutkavě kroužící kolem smrti a transformace, ve stále menších a horečnatějších kruzích, až se nakonec zastavili pod Aldebaranským schodištěm, rozdechvali a bezmocní jako střízlík v kočičí tlamě.

To je to, co se tady děje, rozhodl se Flaminio. Žena došla až k přenosovému paprsku, zaváhala a otočila to. Zatímco se na ni díval, zvedla ruku k ústům. Světlo modré drahokamy na jejím stříbrném náramku se leskly. Byla velice osamělá a jemu jí bylo nesmírně líto.

Impulzivně ji uchopil za paži a řekl: „Jsem tady, zlato.“

Polekaně se na něj podívala. Zatímco Flaminio měl narudlou pokožku a hrubé rysy tváře, které zdědil po terraformátorech Marsu, žena měla aristokratické črty, hnědé oči, vysoké lícní kosti a široký nos starobylé africké krve. Zašklebil se na ni, jako by cítil veškerou bezstarostnou sebevěru světa, a pomyslel si: *No tak. Jsi příliš krásná na to, abys umřela. Zůstaň a objev znovu radost ze života.*

Po dobu jednoho nádechu dlouhého jako veškerá existence světa žena nereagovala. Pak přikývla a usmála se.

Odvedl ji.

Když se s ní Flaminio vrátil do svého pokoje, nevěděl si najednou rady, co dál. Ještě nikdy si domů nepřivedl ženu za jinými než romantickými účely, a jak s překvapením zjistil, nepocitoval ani tu nejmenší touhu mít s touto ženou sex. Proto jí přenechal svou úzkou postel a nabídl jí šálek bylinkového čaje. Sám se uložil na složenou přikrývku na zem ke dveřím, kde by ho musela překročit, pokud by se pokusila vrátit k Astrovii. Pak šli oba spát.

Ráno se Flaminio probudil před úsvitem a vydal se na své obchůzky. Měl smlouvu se sedmipatrovým domem, a i když obyvatelé nejvyšších pater patřili mezi ty nejchudší z chudých, vodu potřebuje každý. Když se vrátil domů, udělal svému hostu snídani.

„Stat grocera?“ zeptala se a pozvedla kaši s klobásou. Pak, když Flaminio zavrtěl hlavou a rozpřáhl ruce na znamení, že nerozumí, vzala do úst malé sousto a znechuceně ho vyplivla. Chléb jí ale chutnal, a nad pomeranči a granátovými jablky dávala najevo překvapení a potěšení. Espresso vypila, jako by to bylo přesně to, na co je zvyklá.

Nakonec, protože ho nenapadlo nic jiného, co by mohl udělat, ji vzal za Velkým Albinem.

* * *

Velkého Albina předváděli ve sklepení nedaleko via Dolorosa. Kdysi dokázal přitáhnout davy natolik početné, že ho mohli předvádět v domech a jiných prostorách, kde si

mohl stoupnout a natáhnout své končetiny do plné délky. Ale to už bylo dávno. Nyní se krčil na všech čtyřech v místnosti, která byla sotva dost velká, aby se do ní vešel. Byly tam tři řady dřevěných tribun, ne zcela zaplněné, ze kterých mu turisté kladli otázky, a on na ně zdvořile odpovídal.

Flaminio mohl Velkého Albina navštěvovat tak často jak jen chtěl, protože když byl malý, zjistil, že Albino ví věci, které neví nikdo jiný. Třináctkrát během jediného měsíce se mu podařilo dát dohromady penci, takže mohl obra křopit svými otázkami. Během poslední z těchto návštěv Albino řekl: „Tohohle sem odtěd pouštějte zadarmo.“

Takže pochopitelně, první otázka, kterou mladý Flaminio položil poté, co byl poprvé vpuštěn bez placení, zněla: „Proč?“

„Protože nekladeš stejné otázky jako všichni ostatní,“ odpověděl Albino. „Nutiš mě přivolávat vzpomínky, o kterých jsem si myslel, že už jsem je zapomněl.“

Dnes nicméně turisté kladli pořád tytéž jednotvárné otázky jako obvykle.

„Jak jsi starý?“ zeptala se nějaká žena.

„Je mi tři tisíce osm set čtyřicet sedm let a skoro jedenáct měsíců,“ odpověděl Albino vážně.

„Ne!“ vykřikla turistka. „Opravdu?“

„Byl jsem zkonstruován tak, abych nikdy nezestárl, v dobách, kdy lidstvo mělo moc dělat takové věci.“

„Můj učitel-mentor říká, že žádní nesmrtelní neexistují,“ ozvalo se vážně zamračené dítě.

„Jako každý jiný člověk, i já se mohu stát obětí nehody nebo neštěstí, takže v žádném případě nejsem nesmrtelný. Ale nestárnu, ani nepodléhám žádným známým nemocem.“

„Jak to tak slyším, já myslím, že ty ten nejvíc šťastný člověk na světě,“ prohlásil muž se silným ruským přízvukem. „Ale pak mě napadá, že nejsou žádné ženy tvoji velikosti, takže myslím, že možná nejsi.“

Publikum se zasmálo. Albino počkal, až smích odezní a s mírným úsměvem řekl: „Pomyslete ale na to, o kolik méně musím chodit ke zvědi než vy.“

Znovu se zasmáli.

Flaminio vstal a žena v bílém rovněž.

„Přišel jsi mi představit svou nastávající, nosiči vody?“ zeptal se Albino. „Pokud ano, jsem poctěn.“

„Ne, spíš jsem ti přivedl velkou hádanku – ženu mluvící jazykem, který jsem nikdy neslyšel, ačkoli Římem každodenně procházejí lidé z celého světa.“

„Opravdu?“ Samotná Albinova hlava byla větší než žena, která před ním stála. Pomalu hlavu sklonil a dotkl se čelem podlahy u ženiných nohou. „Madam.“

Žena vypadala pobaveně. „Vuzet gentdom.“

„Graz mairsy, dama“

Když zaslechla, že někdo promluvil jejím jazykem, zalapala po dechu. Pak začala mluvit, Flaminiovi připadalo, že to nebere konce, a gestikulovala přitom: směrem k Flaminiovi, k Astrovi, nahoru k obloze. Až dokud Albino konečně nezvedl prst, aby ji umlčel. „Málem bych si myslel, že je šílená,“ prohlásil. „Ale na druhou stranu... mluví jazykem, který jsem ještě před hodinou považoval za mrtvý. Takže

kdo ví? Ať už je pravda jakákoli, není to něco, co bych byl ještě včera považoval za možné.“

„Co ta žena říká?“ zeptal se někdo z publika.

„Říká, že není z této planety, ani z žádné jiné ve Sluneční soustavě. Říká, že přichází z hvězd.“

„Z hvězd se nikdo nevrátil už celá staletí,“ ušklíbl se jeden muž.

„Ano. A přesto je tady.“

* * *

Dle Albinových slov se žena jmenovala Szette. Tvrdila, že pochází z Opale, největší ze tří obyvatelných planet obíhajících kolem Achernaru. Když byla dotázána, jestli zvažovala sebevraždu, zatvářila se šokovaně a odpověděla, že sebevražda je hřích, protože pokud se člověk sám zabije, zoufá si na Boží milost. Pak se zeptala, co je tohle za planetu, a když Albino odpověděl, že „Země“, rozhodně zavrtěla hlavou.

Mnohem později, ve Flaminiových vzpomínkách, vypadala podstata toho rozhovoru, očištěná od záplavy cizích slov a váhavého překladu, jenž musel být zkrácen, protože platícím zákazníkům připadal nudný, ale pokračoval ještě po jistou dobu po skončení představení, následovně:

„To není možné. Měla jsem v plánu Zemi navštívit. Proto jsem si ji předem nastudovala, a takové to tady není. Země je úplně jiná.“

„Možná jsi studovala jinou část Země,“ navrhl Albino. „Tato planeta nabízí širokou škálu prostředí.“

„Ne. Země je bohatý svět, jeden z nejbohatších v Galaxii. Tohle místo je velmi chudé. Muselo být pojmenované po Zemi tak dávno, že už si nepamätujete, že se tady lidská rasa nezrodila.“

„Možná,“ uznal nakonec Albino mírně. „Myslím si nicméně, že existuje jednodušší vysvětlení.“

„Jaké vysvětlení? Prozrad' mi ho!“

Albino však jen zavrtěl hlavou, stejně těžkopádně a tvrdohlavě jako slon. „Nepřeji si být do této hádanky zatažen. Můžeš jít. Dopřej mi ale chvíli o samotě s mým malým přítelem, buď tak hodná. Potřebuji mu říct něco osobního.“

Pak, když byli s Flaminie samy, Albino řekl: „Nezaplétej se s touhle Szette citově. Není na ní nic trvalého. Je to jenom cestovatelka – podle tvých standardů movitá, avšak je jako motýl přelétající od hvězdy k hvězdě, bez účelu nebo následků. Opravdu si myslíš, že je hodna tvého obdivu?“

„Ano!“ To slovo se vyrvalo z hlubin Flaminiovy duše. „Ano, myslím!“

Albino řekl, že do toho nechce být zatažen. Zjevně mu na tom ale záleželo natolik, že informoval *protettori*, protože později toho dne přišli Szette zatknout a odvedli ji k městskému soudu. Tam byla náležitě obviněna, prohlášena za zebřáka, byl jí schválen příspěvek na živobytí, a pak byla propuštěna na základě Flaminiovy záruky, kterou se zavázal přijmout jakékoli pokuty, poplatky, vězení nebo trest místo ní, pokud by se pokusila vyhnout spravedlnosti. Během týdnu, kdy čekali na její soud, ji naučil mluvit římsky. Pronajala si

pokoje, které Flaminiovi připadaly luxusní, ačkoli jí zjevně ne, a oba je do nich přestěhovala. Během dne, po práci, jí ukázal všechny památky.

V noci spali odděleně.

To byla pro Flaminia matoucí zkušenost, protože se nikdy nedělil o bydlení s žádnou ženou kromě své matky a žen, se kterými měl intimní poměr. Když nebyli spolu, myslel na ni neustále, ale v její fyzické přítomnosti zjišťoval, že žádný romantický vztah nepřichází v úvahu.

Jejich rozhovory byly nicméně úžasné. Sedávali u stolu v kuchyni, Flaminio kladl Szette otázky a ona si procvičovala nový jazyk tím, že mu vyprávěla o mnoha světech, které navštívila.

Achernar, vyprávěla, rotuje tak rychle, že je na rovníku vyboulený a na obloze Opale vypadá jako velké modré vejce. Jeho společníkem je žlutý trpaslík, a když se planeta a obě hvězdy ocitnou v jedné linii, bývá vyhlašován svátek, během něhož se všichni oblékají do zelené, pijí zelené lihoviny, natírají své dveře a města nazeleno a nalévají zelené barvivo do řek a kanálů. Takové uspořádání je ale vzácné – ona sama zažila za celý svůj život jenom jedno.

Sněhopád je ledový svět obíhající kolem těsného shluku tří bílých trpaslíků, jejichž světlo je tak matné, že jsou na věčně černé obloze nerozlišitelní od ostatních hvězd. Jeho hory byly vytvarovány do jemných krajkových fantazií, do kterých jsou zapleteny habitaty, v nichž je vzduch udržován tak teplý, že jeho obyvatelé nosí šperky a nic moc jiného.

Obyvatelé Typhonne, vodního světa, jehož povrch je bičován téměř neustálými bouřemi, přetvarovali svá těla natolik, že je už ani nelze považovat za lidi. Vybudovali podmořská města na oceánských mělčinách, a když cítí, že se blíží jejich smrt, odplují do chladných temných hlubin příkopů, aby o nich už nikdy nikdo neslyšel. Jejich slunce je červený trpaslík, ale ani jeden ze sta u nich tenhle fakt nezná.

Dál a dál, dlouho do noci, poletovala Szetteina slova, jako ptáci nad obkládanými střechami Věčného města. Flaminio poslouchal, příležitostně opravoval její gramatiku nebo ji učil slova, která neznala, a ve své představivosti cestoval od hvězd ke hvězdě, od Algolu přes Miru až k Zaniahu.

* * *

Konečně nastal den Szetteina soudu. Protože byl Albino nezbytným svědkem a do budovy městského soudu by se jeho obrovské tělo nevešlo, přišli soudci za ním. Tribuny byly rozmontovány, aby udělaly místo lavici se sedmi židlemi, ze které soudci vyslechli nejdříve Flaminia, pak Albina, a poté Szette. Posledním svědkem byla inženýrka-archivářka z Astrovie.

„Už k tomu kdysi došlo,“ řekla žena. Byla stará, učená, stylově oblečená. „Ale ne za našich životů. No... možná za jeho života.“ Kývla směrem k Albinovi a ne jeden soudce se pousmál. „Je to velice vzácný úkaz, a abyste ho pochopili, musím vám nejdříve trochu vysvětlit, jak Astrovie funguje.

Přehnaně zjednodušeně by se dalo říct, že je tělo cestova-

tele proměněno z hmoty v energii. Poněkud blíže k pravdě by bylo tvrzení, že je cestovatelovo tělo přečteno, zaznamenáno, rozloženo, a pak vysláno jako signál na nosném paprsku. Když se paprsek dostane – nebo tedy spíš dostal – do cíle, signál je přečten, zaznamenán, a pak využit k opětovnému vytvoření cestovatele. Záznamy se uchovávají pro případ, že by došlo k přerušení přenosu. V takovém případě stačí cestovatele jednoduše odeslat znovu. Je to taková pojistka.“

Inženýrka-archivářka se odmlčela kvůli případným dotazům. Když žádné nezazněly, pokračovala: „Prozkoumala jsem naše záznamy. Zhruba před dvěma tisíci lety přišla na Zemi žena, která byla identická s tou, již vidíte před sebou. Zůstala tady rok, a pak odešla. Co si o našem světě myslela, nevíme. Bezpochyby je už dávno mrtvá. Nedávno došlo k záchvěvu země – příliš malému na to, aby jej zaznamenaly lidské smysly –, který podle všeho narušil cosi v pochodech Astrovie. Ta vytvořila duplikát oné ženy takové, jaká byla, když poprvé dorazila do Říma, a vypustila jej do ulic. Tím duplikátem je žena, o jejímž osudu právě rozhodujete.“

Jeden ze soudců se naklonil kupředu. „Říkáš, že už k tomu kdysi došlo. Kolikrát?“

„Tři případy, o kterých víme. Je pochopitelně možné, že jich bylo víc.“

Jak svědectví pokračovalo, Szette pořád víc a víc bledla. Když dospělo až sem, sevřela Flaminiovu paži tak silně, až si myslel, že si poláme nehty.

Soudci se beze spěchu šeptem poradili. Nakonec jeden z nich řekl: „Mohla by žena, která si říká Szette, předstoupit?“

Szette poslechla.

„Shodli jsme se na tom, že jednoduše díky tomu, kým jsi – nebo, přesněji řečeno, díky tomu, že jsi svou napodobeninou – toho víš hodně o pradávných dobách a o postojích tehdejších lidí, což by mohlo zajímat historiky ve *Figlia della Sapienze*. Umožníš, aby tě tam vyzpovídali renomovaní učenci, třikrát týdně. Dostaneš za to náležitě zaplacen.“

„Dva dny,“ štkl právník, kterého Velký Albino najal pro Szette. „A víc než náležitě.“

Soudci se znovu poradili. „Dva dny,“ souhlasil jejich mluvčí. „Náležitě.“

Právník se usmál.

* * *

Té noci si Szette stáhla náramek, bez kterého ji Flaminio ještě nikdy neviděl, rozevřela mu svou náruč a řekla: „Pojď.“ Šel.

To, jak ho svírala, když se milovali, jako kdyby byl dřevěnou kládou a ona námořníkem, jemuž hrozí utonutí, a znepokojivá intenzita, se kterou studovala jeho obličej, když skončili, s výrazem stejně nečitelným jako ledový měsíc, Flaminiovi napovědělo, že se v ní něco změnilo, i když nedokázal přesně říct co.

Flaminio věděl o Szette jenom tohle: že pochází ze světa zvaného Opale obíhajícího kolem hvězd Achernar A a B.

Že miluje temnotu noční oblohy a věk římských ruin. Že není maso. Že ho má velmi ráda, ale nic víc.

To poslední Flaminia nesmírně bolelo, protože on byl do ní beznadějně zamilovaný.

* * *

Flaminio měl lehký spánek. Uprostřed noci zaslechl nějaký zvuk – možná kroky na odpočívadle schodiště, nebo zavírající se dveře – a jeho oči se prudce rozevřely.

Szette byla pryč.

Všechny pokoje bytu byly prázdné, a když ji šel Flaminio hledat na balkon, nebyla ani tam. Cívil na bitvami zjizvené měsíce, které na něj shlížely s opovržením. Pak se mu všechny noční zvuky města vzdálily a v té bublině ticha mu páteří proběhl záchvěv hrůzy. Pochopil totiž, kam Szette šla.

* * *

Nebylo těžké ji dohnat. Nepospíchala a Flaminio běžel nejrychleji, jak dovedl. Když se však před ní s funěním zastavil, varovně zvedla ruku. Bleděmodré kameny na jejím náramku se jasně blýskaly.

Nemohl se pohnout.

Nemohl promluvit.

„Byl jsi na mě tak hodný,“ řekla Szette. „Doufám, že mě nebudeš nenávidět, až si uvědomíš proč.“

Obrátila se k němu zády. S nenucenou ladností vyšla po schodišti. Stejně jako mnozí jiní před ní, i ona zaváhala. Pak, s náhlou rozhodností, vstoupila do paprsku.

Flaminio ji nemohl nijak zastavit. Avšak zároveň s tím, jak se Szetteino tělo dematerializovalo, zaslechl neobvyklý zvuk, výkřik, který vyšel z jeho vlastních úst.

To, co udělal vzápětí, by se nedalo nazvat impulzivním činem. Pečlivě si to promyslel, a i když mu to trvalo jenom okamžik, jeho rozhodnutí bylo pevné. Vyběhl po schodech k paprsku, odhodlaný připojit se k Szette na její nekonečné cestě nikam. Chtěl nabídnout své tělo vesmíru a duši zapomnění. Byl si jistý, že až se dostane k paprsku, nezapomene.

Rameno, které mu vrazilo do hrudi, ho na místě zastavilo. Jedna ruka ho popadla za rameno, další za loket. Obklíčili ho tři *protettori* se zamračenými výrazy. „Budete muset jít s námi, pane,“ řekl jeden z nich, „aby vás toho sebevražedného impulsu zbavili.“

„Jsem občan! Znáám svoje práva! Bez kontraktu mě zastavit nemůžete.“

„My ale kontrakt máme, pane.“

Odvrátil ho do *cellularu*. Ten se kolem něj zavřel a odnesl ho pryč.

* * *

Když ho propustili z terapie, neschopného v danou chvíli ani kdykoli v budoucnu ukončit vlastní život, zašel Flaminio navštívit jedinou bytost na světě, která na něj mohla vystavit

kontrakt, a zeptal se: „Proč jsi mě nenechal zemřít?“

„Pro mě jsou vaše životy jako životy jepic,“ odpověděl Velký Albino. „Užij si ty vzácné vteřiny, které ti zbývají.“

„A náramek? Proč jsi mi neřekl o jejím náramku?“

„Až do té noci jsem si na něj nevzpomněl. V dobách, kdy byl svět bohatý, nosili cestovatelé takové náramky běžně. Jako ochranu před obtěžováním. A aby si v případě potřeby mohli přivolat pomoc. Byl to ale malý a nedůležitý detail v komplexní a různorodé době.“

Flaminio měl už jenom jednu otázku: „Jestli jsem dělal jenom to, co po mně chtěl náramek, jak to, že ty city nezmižely?“

Albino se tvářil nesmírně smutně. „Želobu, příteli, vypadá to, že ses do ní opravdu zamiloval.“

* * *

Ještě téhož dne opustil Flaminio Řím a stal se tulákem. Nikdy se neoženil, i když měl mnoho milenek, jak placených, tak těch druhých. Stejně tak se nikdy nikde neusadil na delší dobu. Když už byl starý, často tvrdil, že obešel svět kolem dokola osmačtyřicetkrát, a že viděl všechno, co bylo k vidění na všech čtyřech obývaných planetách Sluneční soustavy, i mnoho dalšího. Všechno to byla pravda, kterou si bylo možné ověřit, pokud by někdo prohledal záznamy o jeho místech pobytu během těch desetiletí. Když byl ale opilý, přiznával, že nikdy nebyl nikde ani neviděl nic, co by za vidění stálo.

*Poprvé vydáno v magazínu F&SF
v září roku 2017*

Přeložil Ludovít Plata

MEDAILONEK

MICHAEL SWANWICK

Americký autor (nar. 1950) je českým čtenářům dobře znám díky své povídkové tvorbě, vždyť za ni také získal pětkrát cenu Hugo, ale i World Fantasy Award či Pamětní cenu Theodora Sturgeona. Knižně ji shromáždil hned v několika sbírkách, z nichž za zmínku stojí reprezentativní výběr **The Best of Michael Swanwick** (2008). Prozatím jsme se v českém překladu bohužel nedočkali žádného autorova románu, i když je rozhodně z čeho vybírat – jmenovat můžeme známou „hard fantasy“ sérii **The Iron Dragon's Daughter** (1993), **The Dragons of Babel** (2008) či samostatné tituly **In the Drift** (1985), **Vacuum Flowers** (1987), Nebulou oceněný **Stations of the Tide** (1991), **Jack Faust** (1997) a **Bones of the Earth** (2002). Ve svých posledních románech **Dancing with Bears** (2011) a **Chasing the Phoenix** (2015) zavítal do postapokalyptického světa, v němž mezi ruinami technologické civilizace prožívá svá dobrodružství dvojice hrdinů známá z několika dříve publikovaných příběhů. V současnosti připravuje k vydání román **The Iron Dragon's Mother** (2019). Námi publikovaná povídka byla po vydání v magazínu *F&SF* vybrána do ročenek Gardnera Dozoise a Riche Hortona.